

))

oo naine püüab mind tappa!“

Samson O'Brien võitles sooviga pea ahastusest kätele langetada. Ta surus pastaka veelgi tugevamini pihku, nii et sõrmenukid tõmbusid valgeks, ja naeratas teispoole

lauda istuvale eakale prouale.

„Proua Shepherd,“ alustas ta, „ma tõepoolest ei usu ...“

„Püüab jah. Ma tean, et püüab,“ katkestas vanaproua teda. „Sest ma nägin teda omaenese silmaga. Ja nüüd ta tahab minust lahti saada.“

Samson tegi uue katse. „Proua Shepherd, te ei saa kedagi niimoodi süüdistada, ilma ...“

„Tõendid!“ Kaks habrast vehkivat kätt andsid mõista, et mehe protest on mõttetu. „Tõendite kogumine on teie asi. Sellepärast ma teid palgata tahangi, noormees.“ Leebe nägu valgete loki juuste all naeratas, pleekinud silmad prilliklaaside taga, ja tuli lähemale. „Teil on väga head soovitused. Ma kuulsin, mis High Laithe'is juhtus. Missugune kohutav lugu. Nii palju surnuid. Ja tulekahju. Vaene Lucy. Niisugused kannatused pärast kõike seda, mida ta on pidanud läbi elama. Oo, ja teist bokserite vael kuulsin samuti ...“ Vanaproua ilme muutus hetkeks unistavaks

ja naeratus laienes veelgi ning Samson tundis, kuidas ta põsed kuumama hakkasid.

Ta polnud üldse kindel, et see päev veel hullemaks võiks minna.

Milline hommik. Kas sai see päev veel parem olla? Nõmmekünka tippu jõudnud Delilah Metcalfe'i hingeõhk jäi lühikeste pahvakutena detsembriõhku rippuma. Kopsud põlesid; naine peatus, toetas käed põlvedele ning ahmis silmadega avanevat vaadet.

Tasahilju silmapiiri kohale tõusvas päikeses siniselt sädelev Malhami mägijärv, kauguses punakates toonides nõmme- maastikust kerkiv Darnbrook Fell ning selle kõige kohal kummuv saabuvate külmade päevade eest hoiatavalt erk ja vahe taevas.

Midagi rasket ja sooja vajus vastu Delilah' vasakut jalga.

„Kuidas on, vanapoiss?“ Naine sirutas käe ja patsutas Weimari linnukoera tuttavat halli pead. „Sinu jaoks liiast pole?“

Tolpuddle nõjatus kergelt lõõtsutades naise vastu. Ta oli kenasti jooksnud. Kõike arvesse võttes.

Arvesse võttes seda, et teda oli kuu aja eest pussitatud.

Delilah püüdis mitte sellele mõelda. Tulekahjule oma vennanaise Lucy vagunelamus, hullumeelsele tormamisele mõrvari kannul, vaestele mõrvatud meestele. Sügavalt hingates keskendus ta uuesti mägijärvele. Juhtunu oli möödanik. Ja Tolpuddle jooksis jälle koos temaga.

„Võtame koju minnes kergemalt, eks?“

Milgi moel kurnatusest märku andmata seiras koer teda säravate merevaigukarva silmadega tõsiselt. Kohalik loomaarst Herriot oli Tolpuddle'i tunnistanud piisavalt terveks, et koer saaks taas Delilah'ga kaasas käia, kuigi naine ise polnud selles sugugi nii kindel. Mitte et ta poleks Tolpuddle'it kaasa tahtnud. Hommikuti oli olnud tõeline piin jooksmine minna, ilma et ees lippava kaaslaste varjuna hall kogu teda endale järgnema vedanuks.

Samasugune piin oli pärast jooksu naasta künkatipul seisvasse majakesse Bruncliffe'is, kus Tolpuddle teda ärevalt ootas. Tavaliselt koos mõne lõhki rebitud padja või puruks näritud kingaga, mille Delilah' hajameelsusest kogemata tema kápaulatusse oli jätnud.

Üksindusärevus. Tal oli Weimari linnukoer, kes kannatas üksindusärevuse all. Lisaks kaks võlgades ettevõtet, eksabikaasa ja probleeme põhjustav allüürnik, kellega ta pidi maja jagama – kõike seda nii õrnas eas nagu kaksikümmend üheksa eluaastat.

Pärast möödunud kuud ei paistnud miski sellest enam tähtis. Delilah oli lihtsalt rõõmus, et nad Tolpuddle'iga endiselt elus olid.

„Lähme siis.“ Ta keeras kaunile vaatele kohaliku elaniku enesekindlusega selja, teades, et see ei kao kuhugi ja on alles ka järgmisel päeval, kuigi pisut teistsugusena. Ja ülejärgmisel. Ja üleülejärgmisel. Yorkshire Dalesi elanikuna tundis ta end kohaliku maastiku osana, tema perekonna ajalugu oli põimitud ümberkaudsete mägede ja orgude kangasse. Tal oli kahju kõigist, kellega olid lood teisiti.

„Kes viimasena alla jõuab, see ostab hommikusöögi!“ hüüdis ta ja pistis jooksu.

Koer haugatas ja talle järele jõudes jätkas Delilah'ga kõrvu. Ei läinud kaua, kui ta samm perenaisest ette jõudis, vedades toda üha kiiremini ja kiiremini enda järel künkast alla kodu poole.

„... Väikesed asjad lähevad kaotsi, niisugused, mida keegi ei märka. Minu kell. Arty mansetinööbid. Clarissa pearätt ... Väikesed asjad. Aga mina märkan. Mina näen teda. Kuidas ta hilisõhtuti mööda koridore luusib ja varitseb ...“

„Kas te andsite kella kadumisest teada, proua Shepherd?“ küsis Samson, üritades vana naise uitama läinud juttu pisut tagasi tõmmata.

„Aga ei.“ Proua Shepherd heitis talle kärelda pilgu. „Miks ma oleksin pidanud seda tegema? Ega minu kell ära kadunud.“ Ta sikutas mantlivarruka üles, paljastades habrast rannet kaunistava peene kullast ajanäitaja. „Edithi oma kadus.“

„Aga te just ütlesite ...“ Samson tundis, kuidas südikus temast vaikselt välja nõrgus. Kolmkümmend minutit – just nii kaua oli proua Shepherd tema kabinetis istunud. Samson oli korraks välja lipsanud, et hommikusöögi jaoks piima osta, ja napilt kell kaheksa naastes vanaproua ootamast leidnud. See oli ta elu pikim pooltund, mis imes temast välja ilmselt ka paljude tulevaste aastate energia.

Keerates pilgu aknale, mida kogu ulatuses katsid tähed DDA, tabas ta end soovilt, et keegi tormaks kohe praegu sisse ja paluks tal oma armuelu korda teha. Viimase paari nädala jooksul oli paar korda ette tulnud, et üksildased südamed puhtast teadmatuses Dalesi Detektiivagentuuri Dalesi Deidiagentuuriga segi ajasid – milles polnud midagi imestamisväärset, kui mõlemad asusid samas majas ning jagasid samu initsiaale. Ent kui enne oli see teda ärritanud, siis praegu oluks see tema vastas istuva vanaproua segasele jutuvadale teretulnud vaheldus.

„Proua Shepherd,“ alustas Samson, olles otsustanud, et on aeg jalg kindlalt maha panna. „Ma olen segaduses: miks te siin olete ...“

„Segaduses?“ Vanaproua naeris kilinal ja sädelevi silmi. „Seda räägivad nad mulle ka kogu aeg. Ma olla segaduses. Aga ei ole. Ma tean, mida ma nägin. Ja ma tean, mida too naine plaanib. Ta püüab mind tappa.“

Bruncliffe. Hulk orus kõssitavaid maju, täiuslikult maastikuõnarusse sobituv linnake selle kohal kõrguva lubjakivikalju taustal, kolmest küljest nõmmeküngastega ümbritsetud. Põhja- ja lõunaotsas seisid otsekui tunnimehed kahe nüüdseks töö

lõpetanud veski korstnad ning otse linnast läbi lõikusid raudtee sirge ja jõe uitlev joon.

See kiltkivikatuste ja kivimajade kogum oli kodu. Ainus paik, kus Delilah Metcalfe elanud oli. Sellisel päikesepaistelisel päeval kui täna ei kippunud naine ka olukorda muutma.

Ta jooksis kaht trepiastet korraga võttes Bruncliffe Cragilt alla Crag Lane'ile, mis asus linna taga selle kohal. Tolpuddle lippas juba nende väikese majakese poole. Kuid Delilah vaatas kella.

See näitas üle poole üheksa. Ta võib samahästi ka töö juurde joosta ja seal riideid vahetada. Eriti nüüd, kui see enam saladus polnud, et ta on jälle jooksmisega tegelema hakanud. Möödunud kuu sündmustest saadik teadsid kõik, et endine Bruncliffe'i nõmmejooksutšempion – naine, kes oli juba aastaid tagasi spordile selja keeranud – on jälle treenima hakanud. Ja kuidas siis teisiti? Oli ta ju mööda mägesid mõrtsukat taga ajanud. Loomulikult pani see keeled liikuma.

„Siit!“ hõikas ta koerale viibates. „Tule!“

Suunamuutuse peale tõusid Tolpuddle'i kõrvad kikki, ta kallutas pea viltu ja sörkis alla linna viiva trepi poole. Nagu viimase pooleteise kuu igal hommikul, nii läks ta ka nüüd lausa õhinal agentuurimajja. *Tema* juurde.

Delilah ohkas. Ta ei teadnud, kumb oli parem – kas ärevushäirega või kohalikust mustast lambast silmitult sisse võetud koer. Mustast lambast, kel oli must lõvilakk ja nurjatu naeratus ... ja kes suutis pärast neljateistkümneaastast eksiili naastes terve kogukonna tundidega pea peale keerata.

Ta sörkis truudusetule koerale järele. Tolpuddle polnud ainus, kes leidis hommikuse töölemineku viimasel ajal kuidagi ahvatlevama olevat kui enne.

*

„Kas te siis võtate selle töö?“

„Et välja selgitada, kes teid tappa püüab?“ küsis Samson ise oma suust tulevaid sõnu uskuda suutmata.

„Ei. Te ei kuulu üldse,“ vastas proua Shepherd pisikese rusikaga lauale lüües. „Ma ju ütlesin teile. Kes mind tappa tahab, seda ma tean. Mul on vaja, et te ta tabaksite. Soovitavalt enne, kui tal see õnnestub.“

„Aga ma ...“

„Ja ärge muretsege,“ jätkas vanaproua Samsonile vahele löigates. „Ma maksan.“ Ta kaevas kotist välja ja pani lauale puudri-toosi koos huulepulgaga, kortsus pabertaskuräti, pooltühja piparmündikommirulli ning ebatavalise tabletikarbi, mille kaant kaunistas poolvääriskividest vikerkaar. „Siin see ongi! Kui palju see teeb?“ Ta avas väikese musta rahakoti ja puistas mündid peopesale, naeratades Samsonile äraootavalt.

„Ma ei arva ...“

Uks lendas pärani ja lävele ilmus suur kogu. „Ralph!“ kostis kõmisev hää. „Ta on kadunud!“

Kontoriaknast välja, mööda kitsast Back Streeti, üle munakivisillutisega turuplatsi, kus lihunik just aknaluuke üles keris ja noor naine kinnisvarabüroo ukse avas, mööda Peenest Pagariärist, kus hommikukohvi serveerimine juba täiel hool käis, paremale mööda Fell Lane'i, tänavanurgal seisva politseijaoskonna ja selle vastas asuva raamatukogu vahelt läbi, mööda künkanõlva üles Nõmmevilla pansionaadi uksest sisse, trepist üles teisel korrusel lükkas käsi lahti siseõuele avaneva aknaga väikese korteri ukse.

Paksule vaibale langev vari liikus öökapi juurde ning sama käsi asetas foto kõrvale vikerkaarevärvides tabletikarbi. Seejärel hakkas vari vaikse sammukaja saatel taas liikuma ja tuba jäi tühjaks, uks lahti.

2

abandust," sõnas Samson sisse tormanud mehele, „aga
meil on kohtumine pooleli. Ma pean paluma teil väljas
oodata.“

)) Mees oli ilmselgelt täiesti kurt, sest ta tuli sellegi-
poolest edasi, kergitas proua Shepherd'i poole mütsi ning seadis
siis oma koguka kere vanaproua kõrvale tooliservale. Samsoni
nina haistis taluõue tuttavat aroomi.

Clive Knowlesi Rabalõppe talu, mis vana Ralph Knowlesi ajal
oli olnud kuulnud oma laokile jäetud hoonete ja söötis põldude
poolest, asus veidi maad Hortoni suunas. Samsonile meenus
mälestus aastate eest, kui ema oli isa naerma ajanud märkusega,
et seisukorda arvestades tuleks Knowleside talu Mülkahakuks
ümber nimetada.

Üle laua vinava õlle- ja higileha segu järgi otsustades polnud
ka praegune põlvkond Samsoni eemal viibitud aastate jooksul
ootamatult puhtuse usku pöördunud, ei isikliku hügieeni ega ka
mingis muus mõttes.

„Sellega ei kannata oodata,“ teatas talunik jämeda määrdunud
sõrmega raevukalt Samsonile osutades. „Ralph on kadunud ja
mul on vaja, et te ta üles otsiksite.“

„Nagu ma juba ütlesin, härra Knowles ...“

„Pole midagi, Samson, kullake,“ sõnas Alice Shepherd. „Mul pole koju kiiret.“ Ta naeratas talunikule, kelle suure kogu kõrval ta tundus lausa tilluke, ning õhutas teda jätkama. „Millal te Ralphi viimati nägite, härra Knowles?“

Talunik pöördus vanaproua poole. „Eile õhtul. Kontrollisin enne voodisse minekut, et temaga on kõik korras. Ta on mul viimasel ajal pisut tõbine olnud, nagu oleks mingi haigus kallal.“

„Ja täna hommikul?“ küsis proua Shepherd.

„Pärast hommikusööki oli ta kadunud.“

Vanaproua laksutas keelt ja vangutas pead, sõrm vastu lõuga, just nagu mõttes mõistatuse üle arutledes.

„Ta ei saa väljas üksipäini hakkama,“ jätkas talunik, punetaval otsaesisel sügav kurd.

„Ärge muretsege, kullake.“ Alice Shepherd patsutas talle põlvele, vallandades uue pahvaku loomseid aroome. „Samson teeb meile mõlemale tassikese teed ja siis saame selles asjas selgust.“ Ta pööras oma sinised silmad laua taga istuvale mehele ja naeratas armsalt.

Samson oli poolel teel üles kööki, kui olukorra absurdus talle kohale jõudis. See oli nii tüüpiliselt bruncliffe'ilik. Kõigil oli kõigi asjadega asja. Ja nüüd oli segaduses pensionär tema töö üle võtnud. Samson oigas. Eelkõige just nimelt niisuguste asjade pärast oligi ta kodulinna selja taha jätnud. Klaustrofoobia. Privaatsuse puudumine. Tee, mis võib tugevaimalgi hinge välja võtta.

Ta täitis elektrikannu veega, viskas teekannu neli kotti ja lohus end mõttega, et aprillis on ta siit läinud, loodetavasti tagasi Londonis politseitööl, millest ta ajutiselt oli kõrvaldatud. Ei mingeid suvalisi süüdistusi pilduvaid vanaprouasid enam. Ega lehkavaid talunikke. Ei mingit Bruncliffe'i ja musta lamba staatust.

Tagauks mürtsus ja kostis tuttav hääl, millele sekundeeris terav haukumine. Samuti ei mingit Delilah Metcalfe'i.

Ta ei jõudnud ära oodata, millal need kuud läbi saavad.

*

„Ja te ei tea, kus ta on?“

„Ei. Ma ju ütlesin juba.“

„Sellepärast tal Samsonit vaja ongi.“

„Mul pole mingit kuradi Samsonit vaja. Mul on vaja, et Ralph oleks tagasi seal, kuhu ta kuulub. Aeg saab otsa ...“

„Kas te politseile olete teada andnud?“

„Palju kasu sellest oleks ...“

„Oo, tee. Täpselt see, mida meil tarvis. Samson, te olete armas.“

Samson seisis omaenese kabineti uksel, teekandik käes, ja tundis end kui võõraste vestlusse sekkuv kelner. Alice Shepherd ja Clive Knowles istusid laua ees ning laua taga oli neid küsitlev jooksuriietes Delilah Metcalfe, märkmik süles.

„Tee! Aitäh, Samson,“ hüüatas tema majaperenaine kolmandat ja viimast kruusi võttes. „Kas sa ise ei tahtnudki?“

Samson ohkas, pani tühja kandiku põrandale ning seadis end lauaservale, mispeale Tolpuddle kohemaid pea ta reiele nõjatas. Riigi peamises organiseeritud kuritegevusega võitlevas agentuuris SOCA/NCA infiltrerumisega tegelevas eliitühmas töötanud politseinikuna oli Samson O'Brienil olnud omajagu veidraid töökeskkondi. Kuid mitte miski polnud teda ette valmistanud tööks Bruncliffe'is, kus igäühel oli oma arvamus. Lisaks uskusid kohalikud tõeliste Dalesi elanikena, et neil on õigus seda jõuliselt avaldada. Nagu Samson omast käest väga hästi teadis, olid Metcalfe'id – Delilah ja tema viis vanemat venda – selle kultuurilise omapära ehedaks näiteks.

Ta libistas käega üle lõua, mis tema tagasituleku päeval oli saanud Delilah' kurikuulsa vasaksirge osaliseks. Hoobi põhjused olid ebaselged. Naise jõuetu pahameel selle üle, et tema lapsepõlveiidol Samson oli vargsi jalga lasknud ja temast polnud neliteist aastat sõnakestki kuulda. Viha selle pärast, et Samson

polnud kahe aasta eest ilmunud tema venna ja oma parima sõbra Ryani matustele. Kuid lisaks ka mõistmine, et kui tema naasnud mustale lambale ei viruta, siis teeb seda tema vanim vend Will. Ja sellel, mõtles Samson virilalt muiates, oleks olnud märksa katastroofilisem tagajärg. Kuigi siis poleks Samsoni maine niimoodi kahjustada saanud. Naise poolt oimetuks löömine, olgu too kuitahes kenake, polnud just niisugune algus, mida mees oma detektiivagentuurile oli ette kujutanud.

„Kuhu me jäämeги ...?“ Delilah' tähelepanu oli tagasi talunikul. „Mitte politseisse.“

„Miks mitte?“ küsis Samson. „Taolisel puhul on ometi vaja neile võimalikult kiiresti teada anda? Te ju ei taha, et Ralph selle külmaga ringi uitaks.“

„Tal on korralik kasukas, nii et külm talle liiga ei tee,“ pomises härra Knowles. „Mulle teeb rohkem muret see, et talle võidakse otsa sõita.“

„On ta seda varem ka teinud? Niimoodi minema läinud?“

Härra Knowles noogutas. „Igal võimalusel. Me peame tal silma peal hoidma. Tavaliselt ma teaksin, kust otsida. Aga seekord ...“ Talunik kehitas õlgu ja õhk tema ümber tundus rõivavoltidest vallanduvast odöörist paksenevat.

Samson vaatas aknast välja. Hoolimata peaaegu pooleteistkümnest eemal elatud aastast ei olnud ta mingi turist, keda sinine taevast Dalesi kohal haneks võis tõmmata. Ilm oli väga külm ja linna läänekülje kohale kogunevad pilved, mida ta piima järel käies oli märganud, ennustasid pahaendeliselt lumesadu.

Eakas inimene niisuguse ilma käes kaua vastu ei pea, olgu tal kuitahes soe kasukas. Ralph Knowles pidi nüüdseks juba kaheksakümne ligi olema. Ja nagu tema poja jutust aru võis saada, kannatas ta lisaks veel ka vanadusnõtruse all.

„Te peate politseisse teatama,“ käis Samson peale.

Härta Knowles kehtas õlgu. „Ta on seda ennegi teinud. Neid see ei huvita.“

„Ärge olge naeruväärne!“ Vastuse ükskõiksus ajas Samsoni jahmunult jalule. „Muidugi huvitab. Ma helistan Dannyle jaoskonda.“ Ta otsis juba telefonis numbreid kerides õiget ega märganud seepärast Delilah’ üllatunud ilmet. „Mida kiiremini nad otsima hakkavad, seda parem. Lumi on tulekul ...“ Ta katkestas, kui teiselt poolt kostis konstaabel Danny Bradley nooruslik hääl.

„Samson?“

„Hei, Danny. Me peame otsingu korraldama. Ralph Knowles on kadunud. Viimati nähti teda ...“ Samson vaatas taluniku poole.

„Eile õhtul Rabalõppe talus,“ pomises too.

„Ralph Knowles?“ kordas noor konstaabel, kui Samson info talle edasi andis. „Clive Knowlesi Ralph?“

„Jah.“ Teiselt poolt kostev tüdinud ohe ei saanud Samsonil kuulmata jääda.

„Ma pole kindel, et boss on nõus jälle mehi välja saatma.“

„Pane ta nõustuma! Meil on otsijaid vaja. Ralph ei pea tuleva ilma käes vastu, tema vanuses.“

„Ehk oleks abi, kui sa lisaksid, kuidas Ralph kadumise hetkel välja nägi?“ pakkus Delilah vöbisevi huuli.

Samson noogutas. „Härta Knowles, kas annaksite kirjelduse?“

„Kirjelduse?“ Talunik kratsis pead. „Lühike. Toekas. Aga mitte paks, eks ole.“

Samson edastas kirjelduse politseinikule ja pöördus siis tagasi taluniku poole. „Mis tal seljas oli?“

Vastuseks kortsutas Clive Knowles hämmeldunult kulmu, Delilah aga tõi kuuldavale luksatusele sarnaneva häälightsuse ja surus käe suule.

„Seljas?“ kordas talunik mütsinoka alt kurjalt põrnitsedes.

„Jah. Kuidas ta välja nägi?“

„Nagu tavaliselt.“

„Ja see oleks?“ Samson hakkas kannatust kaotama.

„Valge kere, must nägu, silmade ümber valged ringid. Ja ... vabandage, proua Shepherd, et ma niisuguseid sõnu kasutan,“ lisas talunik enda kõrval istuva vanaproua poole vaadates, „korralikud kotid.“

„Kuidas palun?“ Samsoni kulmud kerkisid juuksepiirini. „Mida te ütlesite?“

Talunik kehtas õlgu. „Tal on korralikud kotid. See ongi tema juures kõige tähtsam. Kuidas ta muidu ütlesid kargaks?“

Telefonist kostvat laginat kuulsid peale Samsoni ka teised ja mees nägi, kuidas Delilah seni tagasi hoitud naerule alla vandus.

„Mida?“ küsis härra Knowles, keda niisugune suhtumine tema muresse kõvasti ärritas. „Mis siin naljakat on?“

„Ralph ... Ma arvasin ...“ kogeles Samson kogu eelnevat vestlust ümber hinnates. „Kas Ralph pole siis teie isa?“

„Isa? Mida paganat ma isast peaksin rääkima? Tema on juba oma kümme aastat surnud. Ei, poiss, asi on palju tähtsam. Ralph on auhinnatud Swaledale'i jäär. Ma maksin ta eest seitse tonni, nii et kuradima parem oleks, kui ta üles leitakse!“

„Ralph on jäär?“ kordas Samson ja kujutluspilt küngastel kondavast vanapapist purunes Delilah', proua Shepherdi ning telefonitorust summutatult kostvate Danieli ja ilmselt poole politseijaoskonna naerupahvakute käes. „Kuradima *lammas*?“

Härra Knowles oli paugupealt püsti. „Ta on hinnatud sugujäär, kes on keset paaritamishooaega kaotsi läinud, vaat kes. Ja mul on tarvis, et te ta üles otsiksite!“

Samson vajus tagasi lauale. Midagi niisugust polnud ta koju naasta otsustades tõepoolest ette kujutanud.

„Kust mina pidin teadma, et ta mingist kuradi jäärast räägib?“ nurises Samson, kui tema võimalikud kliendid olid viimaks lahkunud ja ta ise kandikutäie tühjade tassidega teise korruse kööki suundus.

Delilah naeris trepimademel. „Ralphi teavad Bruncliffe’is kõik. Enamik naised igal juhul, sest tema on ainus, kellest Clive Knowles kiirkohtinguõhtutel räägib.“

Samson väristas õlgu. Ta oli üht Delilah’ Dalesi Deidiagentuuri kiirkohtinguõhtut isiklikult kogenud. Kuigi nii hulle arme, nagu ta oli kartnud, sellest sündmusest talle ei jäänud, ei olnud siiski tegu asjaga, mida ta oleks kordama kiirustanud. Ta tundis kaasa naistele, kes olid sunnitud neli minutit Clive Knowlesi halba hingeõhku ja laudalehka taluma.

„Sellegipoolest,“ märkis Delilah, „see on töö. Ta palkas su.“

Samson noogutas väsinult. See oli töö ja tal oli hädasti raha tarvis. Ent kadunud jäära otsimine lammastega üle puistatud maastikult oli kaugel sellest põnevusest, mida tema eelmine elu oli talle pakkunud. Ta tundis ootamatut nostalgiasegust igatsust Londoni, selle anonüümsuse ja värvikuse järele. Ja ohu.

„Ja kuidas Alice Shepherdiga jääb? Kas kavatsed uurida, mida ta rääkis?“

„Tõsiselt mõtled?“ Samson peatus trepil, kulmud kergitatud. „Ta on ilmselgelt peast sassis. Isegi süüdistustest polnud võimalik aru saada: ühel hetkel oli tal kell ära varastatud ja järgmisel hetkel polnud see tema kell.“ Mees vangutas pead. „Ma ei saa tema käest raha võtta. See oleks vale.“

„Võib-olla. Aga ei teeks ju viga, kui sa Nõmmevillasse läheksid ja seal ringi vaataksid, mis?“

Samson silmitses Delilah’t, kes seisis seal nagu süütuse võrdkuju. „Ja külastaksin üksiti ka oma isa?“

Naine kehitas õlgu. „Miks mitte? Kaks kärbest ühe hoobiga – kui see proua Shepherdi hirne arvestades liiga ebasobilik väljend pole. Millal sa teda viimati nägid?“

„Mis sul sest?“ küsis Samson vastu pisut järsemalt, kui oli plaaninud.

Suhe isaga oli Samsoni hell koht. Lisaks ei väsinud Bruncliffe

sellest teemast iial. O'Brienid, isa ja poeg, jäid leseks ja emata, kui Samson oli kaheksane, ning muust maailmast eraldatud Thorpdale'is asuvas Twistletoni talus sai idülliline elu mõne kuuga otsa. Siis algas joomine. Selleks ajaks, kui Samson oli teismeliseikka jõudnud, tulid juba koolist puudumised, sest oli tarvis hoolitseda lammaste ja isa eest – viimast käis ta igal õhtul koju vedamas kõrtsidest, kus isa talu viimse kui sissetuleku õllele kulutas. Või viskile. Või ükskõik millele, mida Joseph O'Brien sai alkoholiuima tekitamiseks kõrist alla kallata.

Vana Kõri O'Brieni pojana kasvamine oli Samsonile „teist-suguse“ märgi külge pannud; ta oli olnud küüniline laps ja sõjakas teismeline, suhtus kahtlusega igäihte ja oli kiire oma perenime au rusikatega kaitsma. Stigmale lisasid oma jao ka iirlasest isa ja kaugemast orust pärit ema, sest kohalikud võisid sugupõlvede kaupa tagasi lugeda neid, kes olid elanud linnast vaid viie miili raadiuses. Polnud siis ime, et poissi, kes oli küll Bruncliffe'is sündinud, saatis igavesti mujalt tulija märk: ta oli võõras, mitte „siit kandist“. Seetõttu polnud ime ka see, et temasse suhtuti kui tülitakitajasse.

See, et Samson linnast kahekümneaastaselt tohutu häbiga lahkus, andis enne Thorpdale'is elanud, kuid nüüdseks kodutute O'Brienite saagale ainult lisa. See oli olnud suu- ja sõrataudi aasta, piirkond oli selle talusid laastava ja sajandeid kestnud elatusviisi hävitava haiguse pärast juba niigi pinges. Keset seda pinget oli Samson murdunud ning Delilah' vennapoja Nathani ristsetel kaklema läinud. Oma isaga. Mis kohalikesse keelepeksjatesse puutus, siis oli noor O'Brien isa rünnates ja hiljem tema mootorrattaga põgenedes lihtsalt käitunud nii, nagu tema aastaid kogunenud maine järgi oodata oligi.

Ent heal Bruncliffe'i rahval polnud aimu vintpüssitorust, mis oli Samsonit tervitanud, kui ta tol õhtul koju naasis. Ega ka tülist, mille pärast isa ja poeg üldse karvupidi kokku olid läinud. Ja selles osas ei kavatsenud Samson neid valgustama hakata.

Ega olnud ta ka valmis pärast napilt kaht kuud usaldama meest, kes minevikus selle usalduse teenimiseks nii vähe oli teinud. Isegi kui ta väitis, et enam ei joo.

„Vabandust,“ pomises ta Delilah’st mööda pühkides. „Tundlik teema.“

„Nii ma saan aru jah,“ kostis naine. „Aga Alice Shepherd oli ilmselgelt nii mures, et tuli ja otsis sind üles. Ta isegi püüdis sind palgata. Sa võiksid vähemalt läbi minna ja ta maha rahustada.“

Samson ei vastanud. Ta teadis, et Delilah’l on õigus. Ta lihtsalt ei tahtnud seda tunnustada.

„No kui sa peaksid meelt muutma, siis mul on homme hommikul Nõmmevillas kohtumine ...“

„Dalesi Deidiagentuuri jaoks?“ küsis Samson laialt naeratades. „Kas lood on juba nii meeleheitlikud?“

Hoop tuli ootamatult. Korralik mats parema öla pihta, nii et käsivars läks tuimaks ja Samson oleks äärepealt kandiku maha pillanud.

„See on selle eest, et sa nii lugupidamatu oled! Nii minu kui selle linna pensionäride vastu. Ka neil on õigus armuelule.“

„Kui sa nii ütled,“ vastas Samson sama laia naerusega, astudes enne hoolikalt naise käeulatusest välja. „Mida sa seal organiseerid? Ühe tubli aeglase kohtingu?“

Delilah naeris. „Ei. Kosjakontoriga pole sel mingit pistmist. Nende koduleht on minu hoolitseda ja vajab pisut kõpitsemist, nii et ma kohtun uue juhatajaga, et muudatusi arutada ja lõpuks ometi tema foto saada. Seda naist on keeruline tabada, aga lõpuks see mul siiski õnnestub. Ja kodulehekülgedest rääkides ...“ Ta vaatas äraootavalt Samsonile otsa.

Delilah Metcalfe. Samsonile jäi ikka veel arusaamatuks tõsi-asi, et tal ja Ryanil kõikjal sabas jõlkunud kondine plikatirts oli nii andekaks naiseks sirgunud. Vähe sellest, et ta juhatas kosjakontorit, millel hullumeelse mõrvari põhjustatud keerulisemast

perioodist hoolimata tundus üha paremini minevat, lisaks tegeles ta ka veebilehtede kujundamise ja hooldamisega. Ja selle järgi, mida Samson oli kuulnud, oli ta ka selles hea.

„Kas võtad mu pakkumise vastu?“ küsis Delilah.

Samson tegi asja kruuside nõudepesumasinasse ladumiseaga. Kuna ta oli keeldunud tasust selle eest, et oli aidanud kindlaks teha naise kliente mõrvanud mehe, oli too pakkunud, et teeb Dalesi Detektiivagentuuri jaoks kodulehe. Ja oli õhinat täis. Muudkui käis ideid välja. Ega suutnud mõista, miks Samson vedu ei võta.

Kuidas seda talle seletada? Et paari lähima kuu jooksul on jama tulekul. Samsoni Londoni-eluga seotud jama, mis tähendab, et mehe Bruncliffe'i-elu saab läbi. Jama, mille tõttu ta võib-olla peab vanglasse minema.

„Ma mõtlen sellele,“ pomises Samson. Tundes vajadust värske õhu järele, haaras ta jaki ja kiivri ning väljus tagauksest, vandudes järjekordselt põrandal vedelevate jalanõude otsa komistades. Isa ergavpunane, säravate kroomitud osadega Royal Enfield Bullet ootas õues. See oli sama ratas, millega Samson neljateistkümne aasta eest oli linnast põgenenud. Ta oli üsna kindel, et peagi teeb ta seda uuesti.

Alice Shepherd kartis. Noore O'Brieni ees oli ta kõigest väest püüdnud vaprat teeselda. Nii tugev poiss ja nii oma ema moodi, need terased sinised silmad ja tume juuksepahmas. Aga on ta valmis teda aitama? Ta ütles küll, et annab teada, aga Alice oli temas kõhkluse ära tabanud.

Asi oli selles, et ta oli segaduses. Alice oli kindel, et oli kusagil vea teinud. Öelnud midagi, mis tõi Samsoni näole tuttava ilme. Ja vilksamisi kõrvalpilgu, mida inimesed talle viimasel ajal heitma olid hakanud – otsekui püüaksid tema sõnade väärtust hinnata. Otsekui ei saaks usaldada, et ta tõtt räägib.

Aga Alice teadis, mida ta näinud oli. Öö sügavuses koridori valguses välgatavaid blonde juukseid. Nendes polnud võimalik eksida. Häda oli selles, et ta ei suutnud täpselt meenutada, millal see oli juhtunud. Kas tõesti samal päeval, kui kadusid need asjakesed: mansetinööbid, sall, tema kell? Isegi ta ise ei saanud ennast enam usaldada.

Vanaproua sammus aeglaselt Nõmmevilla poole, mille kahekorruseline keskmine osa seisis teega nurga all. Kahe tiivaga selle taga moodustus U-kujuline eakatekodu. Õieti maja „üürikorteritega, mis on kujundatud võimaldamaks iseseisvust“, nagu kinnisvaraarendaja seda nimetada eelistas.

Mitte hirmu tekitamiseks.

Ärevusest peksleva südamega möödus ta kahe poolega peaksest, eelistades ringi minna ja hooviuksest siseneda. Kolmest küljest majaga piiratud ning siia-sinna paigutatud pinkide ja mõne noore kirsipuuga siseõu oli elanike jaoks kaitstud oas. Taolistel hommikutel nagu täna säras päike siia otse sisse ja see oli ka üks põhjustest, miks Nõmmevilla Alice'ile meeldima oli hakanud.

See ja klaassein.

See kerkis vanaproua kohale, sidudes kaks tiiba omavahel helkleva sillana üheks, peegeldades sinitaevast ja nõmme, nii et vaade näis lõputu. Maapinnalt katuseni liigendamata, lasi sein valgusel koridori tulvata, muutes isegi kõige süngema päeva pisut erksamaks.

Klaas. See lasi valguse sisse. Ja saladused välja.

Terav koputus vasakult tõmbas Alice'i tähelepanu elanike ühiseks kasutamiseks mõeldud salongile, mis võttis enda alla kogu esimese korruse õuepoolse külje: veel kõrgeid, siseõuele avanevaid aknaid. Seal käis juba elu, hommikusel joogatunnis osalejad tegid venitusharjutusi. Koputajaks oli Arty Robinson, kes käekellale osutades talle kutsuvalt viipas.

Arty. Armas Arty. Pensionil kihlveokorraldaja, kes elas endiselt nii, nagu oleks elu üks pikaleveninud õnnemäng, milles võiduvõimalus on tema kasuks. Alice vaatas üles, kus paremat kätt klaasseina nurgas asus Arty väikese rõduga korter ning üle rõduserva piilus tema hoitud ja hoolitsetud roosipõõsas. Kas ka tema nägi asju? Tema korter, üks kuuest, mille aknad siseõuele avanesid, asus täpselt Alice'i korteri vastas. Alice'i kõrval suures, kahe magamistoaga korteris elas Eric Bradley, ning üle hoovi, Arty korteri kõrval, asus korter külalistele, kes jäid ööseks. Selle all esimesel korrusel elas Rita Wilson, kelle kõrval omakorda asus teine külaliskorter. Alice'i ja Arty elamised olid märksa taskukohasemad, kuna nende akendest ei olnud näha Bruncliffé'i nagu maja esiküljelt, või dramaatilisi nõmmevaateid nagu kahe tiiva väliskülgedel asuvatest korteritest. Seetõttu oligi vanaproua valinud elamise salongi kohal. Ta kahtlustas, et Artyga oli sama lugu: nende elamise määrasid ära rahalised võimalused.

See oli Alice'it vaevama hakanud alles hiljaaegu. Talle oli meeldinud tema väike kodu sisehoovi kohal ja suhtlemine teiste elanikega, kellest olid saanud sõbrad. Ja kui ta oma elutoas tooli õige nurga alla seadis, siis avanes sealt lainetavale nõmmele vaade, mis oli sama hea kui Ericul.

Kuid tagantjärele mõeldes ei olnud see ehk siiski mõistlik. Ta nägi liigagi palju, otse teistesse korteritesse ja neid ühendavasse klaasseinaga koridori.

Selles oligi probleem. Klaasseinas. Ja öösel vilksatavates blondides juustes.

Uus koputus aknale pani Alice'i võpatama. Arty andis suuga hääletult märku, et ta kiirustaks. Vanaproua sisenes majja, keeras vasakule ja suundus salongi, kus terapeut Vicky Hudson juba sissejuhatust tegi.

„Ärge üle pingutage,“ hoiatas ta; lühikesse paažisoengusse löigatud tumedate juuste otsad riivasid lohke ta põskedes. „Ja kui

te mingit harjutust teha ei jaksa, siis istuge ja tõmmake järgmise harjutuseni hinge. Nii, kui te valmis olete, siis alustame väikese soojendusega ...“

Alice lipsas teiste vahelt ruumi tagaossa, kus Arty teda ootas.

„Läks sul ikka aega!“ sosistas too. „Näe, pane kott toolile, muidu jääd istekohast ilma, ja silka vaheta üleval riided ära.“

„Aitäh, Arty,“ vastas Alice vanapapile kotti ulatades, toavõtmed peos. „Olen kohe tagasi.“

Ta naeratas lahkudes, mõeldes sõnale „silka“. Viimased viis aastat polnud ta enam kuhugi silganud, vahetatud puusaliiges kandis selle eest hoolt. Aga treppi kasutada ta siiski suutis. Ta ronis aegamööda ja oli teisele korrusele jõudes pisut hingest ära. Arsti sõnu meeles pidades peatus ta mademel, et südamelöögid rahuneksid, läks siis mööda koridori paremale ja sisenes korterisse. Esimese asjana nägi ta sisehoovi ja vastastiiva tagant paistvat nõmme. Teise asjana aga magamistoa avatud ust.

Kas ta oli selle lahti jätnud? Ta püüdis meenutada, kuid peas ajus tuttav segaduseudu, millesse löikusid teravalt üksikud noorusmälestused. Kuidas ta jalgrattaga Hortonist mööda sõitis. Tunne, mille tekitas tema väike käsi vanaisa peos. Peaaegu seitsmekümne aasta tagused mälestused olid selged nagu tänane päev, samas kui hommikusi sündmusi varjutas tihe udu.

Kinnitades iseendale, et sest pole lugu, astus Alice üle paksu vaiba kapi juurde. Siis aga märkas öökapiil värvilist triipu. Tema tabletkarp. Kuidas see sinna sai? Kas ta siis ei pannud seda hommikul käekotti, kui oli rohud ära võtnud?

Ta ei suutnud meenutada. Karbi vaieldamatu kohalolu siin ja praegu näis tema alt vedama kippuvat aru pilkavat.

Käte värinal võttis Alice karbi, silmitsedes kolmapäeva tähis-
tavat kollast tiigrisilmakillukest. Pisikesest sahtlikesest, mis oleks pidanud tühi olema, vaatas talle vastu kaks tabletti. Kuigi ta oli kindel, et oli sahtlikese hommikul tühjaks teinud.